

Arrest

nr. 109 221 van 6 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. DE POURCQ en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 augustus 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 augustus 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 17 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Konukbetler in de oostelijke provincie Mus. U bent een moslim en zegt van Koerdische origine te zijn. U heeft middelbaar onderwijs gevolgd en bent nadien, vanaf 2007, naar Istanbul getrokken om er te gaan werken. In opdracht van uw neef, die goederen leverde aan grootwarenhuizen, bereidde u köfteh. U bleef voor langere periodes in Istanbul, soms gedurende vele maanden, maar keerde regelmatig terug naar uw familie (ouders, vier oudere broers en twee zussen) in Konukbetler.

Volgens uw verklaringen werd u in 2009-2010 opgeroepen om uw militaire dienst te vervullen. U weigert dit te doen. U vreest als dienstplichtige naar het Zuidoosten te worden gestuurd, ofwel te worden gedood ofwel zelf te moeten doden. Uw politieke ideeën zijn ook verschillend van die van de autoriteiten. Als Koerd heeft u geen rechten, heeft u geen identiteit en mag u uw eigen taal niet spreken. U bent aanhanger van de Koerdische partij BDP en nam deel aan meetings en Newroz-vieringen. Tijdens dergelijke vieringen werd er hardhandig opgetreden door de politie, die de matrak, het waterkanon en traangas tegen de Koerdische manifestanten inzette.

Omwille van uw dienstweigering durfde u nooit al te lang in het dorp verblijven, hooguit een tiental dagen, omdat u vreesde te worden aangegeven en vervolgens te worden gearresteerd. In juli 2010 en in april 2011 kwamen de gendarmes bij jullie thuis in Konukbetler langs, op zoek naar u. U zag ze beide keren van ver aankomen en kon langs het venster aan de achterkant van het huis ontkomen. Zij doorzochten de woning en beledigden uw ouders. Uw ouders zouden daarna nog vele keren zijn geïnterpelleerd over u.

In april 2012 besliste uw vader dat dit zo niet kon blijven doorgaan en dat u beter Turkije kon verlaten. Hij regelde voor u een passeur die u vanuit Istanbul, met een vrachtwagen, naar België bracht. U vertrok er op 4 augustus 2012 en arriveerde - via een onduidelijke reisroute - 4 dagen later in België. Op 10 augustus 2012 diende u een asielaanvraag in. Uw broer C.(...) verblijft sinds 2011 eveneens in België, hij huwde hier met een Belgische van Marokkaanse origine.

U legde op de Dienst Vreemdelingenzaken uw nüfus cüzdanı (identiteitskaart) neer.

B. Motivering

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u uw legerdienst niet wil doen. Het CGVS stelt in dit verband vast dat in bepaalde omstandigheden de verplichte legerdienst - indien deze deelname vereist aan een militaire actie strijdig met de politieke of morele overtuiging - kan leiden tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Echter, betreffende uw eigen situatie kan u geen persoonlijke, dwingende, doorslaggevende noch geloofwaardige gewetensbezwaren aanhalen.

Wanneer u uw bezwaren toelicht, komt u niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in het Zuidoosten en houdt u het bij een zeer stereotiep en algemeen discours. U heeft het in het algemeen over de strijd tussen de Koerden en de Turkse Staat, u stelt dat u uw dienstplicht in de bergen zal moeten vervullen, dat u ofwel (leden van de PKK) moet doden ofwel zelf zal worden gedood. U stelt als Koerd geen rechten te hebben, geen identiteit te hebben en zelfs uw taal niet te mogen spreken. U komt niet verder dan deze 'standaarduitleg'(zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

Er dient allereerst te worden gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossiers) en waaruit blijkt dat Turkse dienstplichtigen niet in hun eigen provincie worden ingezet, wel (maar niet noodzakelijkerwijze) in het Zuidoosten kunnen worden gestationeerd op militaire basissen maar niet worden ingezet als strijders tegen de PKK.

Daarenboven wordt uw stelling dat u sowieso naar het Oosten zal worden gestuurd en zal worden gedood tegensgesproken door uw eigen verklaringen mbt. de dienstplicht van uw broers. Eén broer, A.(...), zou net zoals u dienstweigeraar zijn. Uw andere broers, M.(...), C.(...) en V.(...) hebben hun dienstplicht vervuld. Zij waren respectievelijk in Hatay, Cyprus en Ankara gelegerd. Dit betekent dat twee van de drie duidelijk niet naar het Oosten werden gestuurd maar in West-Turkije (Ankara) of op Cyprus konden dienen. U verduidelijkt in dit verband dat er indertijd niet zo veel discriminatie was, maar dat - anders dan voorheen - de Koerdische jongeren nu wel allemaal naar de bergen in het Zuidoosten worden gestuurd. Rekening houdend met uw verklaring dat uw drie oudere broers hun legerdienst 10 tot 12 jaar geleden hebben vervuld, komt uw uitspraak wel bijzonder ongerijmd en ongeloofwaardig over (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is algemeen geweten dat de situatie in de Koerdische regio van Turkije eind jaren '90-begin jaren 2000 véél ernstiger en onstabiel was dan actueel het geval is. Dit betekent dat - indien geloof wordt gehecht aan uw verklaringen betreffende de legerdienst van uw broers - zij deze in veel moeilijker omstandigheden en op een meer problematisch ogenblik moeten hebben vervuld dan u laat uitschijnen en dat bijgevolg uw redenering totaal niet kan

worden gevolgd. Overigens, is het op zich al frappant dat u stellig bent dat de objectieve situatie in het Zuidoosten 10 tot 12 jaar geleden veel beter was en er van discriminatie tav. Koerden nauwelijks sprake was, terwijl het omgekeerde het geval is. Deze uitspraak 'an sich' doet ernstige twijfels rijzen aangaande uw Koerdisch engagement, wat op zich dan weer nefast is voor de geloofwaardigheid van uw beweerde gewetensbezwaren.

Ook de volgende vaststellingen doen hier verder afbreuk aan. Zo verklaart u een aanhanger te zijn van de Koerdische Partij BDP (die u bestempelt als "onze partij"), deel te hebben genomen aan hun meetings en aan Newroz-vieringen. Opmerkelijk genoeg liet u dit politiek engagement totaal onvermeld in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, dd. 20 augustus 2012, p.3). U vermeldde er wel dat u sympathiseert met de PKK maar dat is iets helemaal anders dan actief betrokken te zijn bij de activiteiten van de BDP. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u dit bij aankomst in België niet durfde te vertellen, nù u België beter kent (u studeert de taal en heeft hier werk gevonden) wenst u het wel te vermelden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze uitleg kan niet worden aanvaard. Immers, er mag van u worden verwacht dat u, op het moment dat u de bescherming van de Belgische asielinstanties inroept, in alle eerlijkheid en volledigheid uw problemen te kennen geeft. Dat u dit niet heeft gedaan, roept twijfels op aangaande de oprechtheid van uw verklaringen.

Overigens zijn uw verklaringen in verband met uw engagement voor de BDP evenmin overtuigend. Op de vraag deze partij en/of partijstandpunt toe te lichten komt u weerom niet verder dan enkele 'algemeenheden', nl. dat het een Koerdische partij is die vrijheid en rechten wil voor de Koerden. Op de vraag wat bijvoorbeeld het verschil is tussen de BDP en andere Koerdische partijen, bent u stellig dat er géén andere Koerdische partijen in Turkije zijn, en maakt u zelfs niet het onderscheid met de PKK, want volgens u is er geen verschil (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook deze verklaringen zijn opmerkelijk en geven aan dat u aangaande de Koerdische zaak enkel in algemeenheden kan spreken en niet specifiek of met meer bijzonderheden hierover kan uitweiden. Opnieuw doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw zogenaamde gewetensbezwaren.

Des te frapperender is ook de vaststelling dat u enerzijds telkens herhaalt dat jullie als Koerden geen rechten hebben en ook vooral jullie taal niet mogen spreken, maar dat u anderzijds het gehoor niet in het Kurmançi wenst af te leggen maar wel in het Turks. Alhoewel u op het CGVS de kans wordt geboden om uw eigen zgn. 'onderdrukte' taal te spreken, tevens ook de taal van uw keuze op de DVZ, weigert u dit, met de uitleg dat u zich niet zo goed kan uitdrukken in het Kurmançi - nl. deze taal werd niet op school onderwezen en wordt ook niet gebruikt in de administratie -, dat u het Turks beter beheerst en dat u zelfs tegen uw moeder, die op haar beurt géén Turks spreekt maar wel Kurmançi, niet alles krijgt uitgelegd (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en p. 5). Echter, er rekening mee houdend dat u zegt te zijn opgegroeid in Koerdisch gebied, dat uw ouders het Koerdisch machtig zijn, dat deze taal thuis en in het dorp werd gesproken, kan uw uitleg bezwaarlijk overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Opnieuw vloeit hieruit dat uw Koerdisch activisme en/of bewustzijn bijzonder 'mager' oogt en dat u hiermee uw gewetensbezwaren allerminst kracht kan bijzetten.

Voorts vermeldt u, als gevolg van uw beweerde dienstweigering, twee incidenten met de Turkse gendarmes. Tot twee maal toe, in juli 2010 en april 2011, zouden zij bij jullie thuis in het dorp zijn binnengevallen. Nog los van het feit dat het weinig aannemelijk overkomt dat u, tot twee maal toe, tijdig langs het venster aan de achterkant van het huis kon ontkomen zonder dat de gendarmes ook maar iets in de gaten hadden, spreekt u zich hierover ook tegen (zie gehoorverslag CGVS, pp. 6-7). In de vragenlijst van het CGVS staat vermeld dat u op beide momenten niet thuis was, maar in Istanbul aan het werk was! U slaagt er niet in deze - toch wel flagrante - tegenstrijdigheid uit te klaren. Immers, volgens u werd dit alles op de DVZ door de tolk foutief begrepen en/of vertaald omdat hij een Koerd was. Er moet op gewezen dat u zichzelf ook als Koerd voorstelt en dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS, buiten twee materiële vergissingen mbt. data in de vragenlijst (2000 ipv. 2010, 2001 ipv. 2011) géén correcties meer heeft gedaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 1 en 7). Met andere woorden, bovenstaande tegenspraak is dusdanig opvallend dat dit nogmaals de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Turkse overheid ondergraaft.

Hoe dan ook, uw eigen gedrag gedurende de voorbije jaren spreekt uw vrees voor vervolging tegen. Alhoewel u stelt dat u sinds 2009 dienstweigeraar bent, kon u toch tot 2012 in Turkije verblijven en was het uw vader (niet ù) die de beslissing nam dat u beter het land kon verlaten. U zegt dat u als dienstweigeraar geen leven meer had, dat u in Istanbul zeer voorzichtig was (zelfs ommekeer maakte of een andere route koos als u politie zag), dat u ook thuis in het dorp niet lang durfde verblijven (max. 10 dagen) en ook altijd binnen bleef uit schrik dat iemand u zou zien. U durfde zelfs met de wagen of de autobus het dorp niet in, maar deed dit te voet, liefst als het donker was zodat niemand u kon opmerken (zie gehoorverslag CGVS, pp.3-4). Haaks hiermee had u er blijkbaar geen probleem mee om geregeld openlijk deel te nemen aan Koerdische manifestaties, zoals oa. de Newroz-vieringen, waarvan

u zelf zegt dat de politie dan hardhandig te keer ging en ook u elk jaar weer werd geslagen en aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dat u als dienstweigeraar, die op de vlucht was voor de Turkse autoriteiten, en voortdurend in angst leefde te worden opgepakt, bewust ervoor zou kiezen om aan manifestaties deel te nemen waarbij de ordediensten in grote getale aanwezig waren en het risico op arrestatie bijzonder reëel was, is allesbehalve plausibel te noemen. Uw uitleg, nl. dat u als Koerd aanwezig moest zijn om op te komen voor jullie rechten, kan - rekening houdend met het feit dat uw engagement in dezer weinig overtuigend noch doorleefd is (zie supra) - niet worden geloofd.

In dezelfde context had u er, ondanks de twee beweerde invallen thuis, geen probleem mee om in de volgende dagen terug naar huis te keren en nog enkele dagen bij uw ouders te blijven alvorens terug naar Istanbul te reizen. Ook in 2012 keerde u nog terug naar huis in Konukbetler. Dat de gendarmes na de invallen, zolang u maar binnenbleef, niet meer zouden terugkeren naar uw ouderlijk huis, is een wel bijzonder naïeve gedachte indien u werkelijk aan uw dienstplicht trachtte te ontkomen en iemand van uw dorp uw aanwezigheid daar had aangegeven. U moet weliswaar toegeven dat u een risico liep maar was hiertoe bereid zolang u maar wat langer bij uw familie kon blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook deze uitspraak klemt met uw beweerde vrees voor vervolging. Dat de gendarmes, op hun beurt, zich zouden tevreden stellen met een éénmalig bezoek bij u thuis, en de woonst enkele dagen later niet opnieuw zouden hebben gecontroleerd, mocht u werkelijk zijn aangegeven door één van de dorpelingen en zijn gesignaleerd in het dorp, kan evenmin worden geloofd, toch indien men daadwerkelijk omwille van dienstweigering naar u op zoek was.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen is het overduidelijk dat u uw beweerde dienstweigering op geen enkele gefundeerde manier kan toelichten of staven, meer zelfs, dient er ernstig voorbehoud te worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw zelfverklaarde dienstweigering, en dit omwille van uw Koerdische identiteit. Aldus heeft u uw beweerde vrees voor vervolging, op basis van dienstweigering, niet aannemelijk gemaakt en kan de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend.

U slaagt er ook niet in enig begin van bewijs neer te leggen mbt. uw asielmotieven. Alhoewel u aanvankelijk stelt dat u geen enkel stuk heeft dat uw dienstweigering kan staven omdat de Turkse staat niets niet geeft, blijkt achteraf dat uw ouders nog steeds over u worden ondervraagd, en dat de autoriteiten een enveloppe hebben opgestuurd naar uw ouders. Op de vraag wat er daar dan in zit, blijkt het om een oproepingsbrief te gaan. Toch slaagt u er niet in, heeft u zelfs (tot het ogenblik van het gehoor) niks ondernomen om dit stuk te laten opsturen teneinde uw verklaringen kracht bij te zetten. Ook deze vaststelling spreekt boekdelen. De nüfus die u neerlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien uw persoonsgegevens niet worden betwist.

Tot slot, uit een grondig onderzoek van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat, hoewel in het zuidoosten van het land wel degelijk conflicten tussen de Turkse strijdkrachten en de PKK-milities worden vastgesteld, die conflicten hoofdzakelijk plaatsvinden in de zones in de buurt van het bergachtige grensgebied tussen Turkije en Irak. De Turkse legerbataljons staan hoofdzakelijk opgesteld in de provincies Hakkari, Siirt, Sirnak en Tunceli, waar zo een verhoogd risico op gewapende conflicten bestaat. De PKK-milities op hun beurt zijn eveneens actief in de provincies Van, Bitlis, Bingol, Elazig, Mus, Batman, Erzincan, Mardin, Diyarbakir en Agri. Op 1 juni 2010 beëindigde de PKK het unilaterale staakt-het-vuren, waaraan ze zich sinds 8 december had gehouden. Sinds het einde van het staakt-het-vuren besliste de PKK haar terreuracties in het westen van Turkije te hervatten door aanslagen te plegen op doelwitten die de organisatie zelf «militair en economisch» noemt. Het antwoord van de Turkse overheid op die golf van aanslagen beperkte zich tot nu toe tot de traditionele conflictzones in het zuidoosten van het land en korte militaire acties op het Iraakse grondgebied. Op 13 augustus 2010 kondigde de PKK een nieuw staakt-het vuren af, waaraan ze eind februari 2011 een einde maakte. Ondanks een tactische bocht van de PKK vinden in de stedelijke gebieden van het land, inclusief de gebieden in de provincies van het zuidoosten, nog steeds geen gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse veiligheidstroepen plaats. Bovendien toont het voormelde onderzoek aan dat de twee partijen (de PKK en de Turkse veiligheidstroepen) die actief zijn betrokken bij gevechten die in de bovengenoemde risicozones blijven woeden, met de laatste twee jaar in de provincies Hakkari en Sirnak een toename van gewapende conflicten, elkaar als doelwit nemen en burgers niet specifiek gevisieerd worden.

Bijgevolg kan op basis van dit onderzoek worden besloten dat er op dit ogenblik in het zuidoosten van Turkije geen reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen. De subsidiaire beschermingsstatus kan u evenmin worden toegekend.

Bovendien was u het merendeel van de tijd woonachtig in Istanbul, West-Turkije, waarop bovenstaande situatie niet van toepassing is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Voorafgaande opmerkingen:

a.

Verzoeker heeft zelf een opmerkelijke fout - volgens hem van de tolk - rechtgezet tijdens het verhoor op 13/05/2013 en vroeg deze fout recht te zetten:

"Nee, de folk was een Syriër en begreep me niet goed, er zijn twee foute vertalingen, 2010-2011 is 2000-2001 (dit is rechtgezet intussen) "

Bedoeld wordt natuurlijk dat het niet 2000 of 2001 is, maar wel na 2009, jaar waarin hij normaliter de legerdienst zou moeten aangevat hebben.

Zie in dit verband pag. 3 verhoorverslag:

"In 2010 en 2011 waren er twee invallen van de gendarmes (militairen) bij mij thuis, ze wilden me meenemen voor de legerdienst. [...]"

b.

Ook opmerkelijk is de duur van de ondervraging bij het CGVS op 13/05/2013: het beginuur is ofwel 8.58u ofwel 9.58u (het CGVS spreekt zich op dit punt tegen) en het einduur is 10.43u.

Het verhoorverslag beslaat slechts 7 pagina's.

Wat minstens vaststaat is dat deze ondervraging van korte duur was!

1. Weigering legerdienst

**Verzoeker heeft in Turkije zelfs het medisch onderzoek, voorafgaand aan de echte legerdienst, niet ondergaan.*

Evenmin heeft hij dus zijn legerdienst van 15 maanden duur achter de rug.

Dit wordt bewezen door de verwittiging die hij via zijn ouders in het geboortedorp Konukbekler heeft ontvangen.

Het is juist dat hij - ondanks zijn belofte - niet in staat was om dit stuk nog tijdig voor te leggen aan het CGVS, doch het is niet juist dat hij niets zou ondernomen hebben om dit stuk te laten opsturen, zoals het CGVS meent.

Verzoeker drukte zich als volgt uit:

"De eerste reden is mijn dienstplicht. Ik wil die niet doen. U kent de situatie in TR, [...] Ik weiger dit te doen. [...]"

**Het CGVS houdt voor dat zijn 3 broers wel hun legerdienst hebben gedaan, wat het standpunt van verzoeker zou tegenspreken.*

Verzoeker heeft inderdaad volgende broers die in Turkije hun legerdienst hebben gedaan in volgende omstandigheden:

- M(...): vermits hij normaliter reeds zijn legerdienst had moeten doen werd hij op een bepaalde dag opgepakt op de weg van Istanbul naar huis en onmiddellijk gedropt in een kazerne dichtbij Hatay, in Kilis;*

- V(...) & C(...): werden ofwel thuis afgehaald of op straat opgepakt na ook een ganse tijd de legerdienst ontlopen te hebben. Ze werden respectievelijk geplaatst in een kazerne in Ankarra en Cyprus;*

Geen van de 3 broers heeft zich vrijwillig gemeld! Verzoeker verklaarde:" Ja, werden daartoe gedwongen, gedurende 15 maanden, ze werden soms beledigd, ze moesten hun taal negeren ..."

Nog een andere broer, A(...), is trouwens eveneens dienstweigeraar. Verzoeker verklaarde: "... en A(...) heeft het niet gedaan. Om welke reden? Hij wil ook niet gaan ..."

Wel is het juist dat V(...) & C(...) niet naar het zuidoosten werden gestuurd, doch verzoeker heeft ook niet beweerd dat elke Koerdische dienstplichtige automatisch naar dat gebied wordt gestuurd.

*Alhoewel verzoeker zeer manifest zijn legerdienst weigert - dit blijkt toch uit de ganse ondervraging - kan niet echt vastgesteld worden dat hij een principiële dienstweigeraar is.

Echter, het recht om gewetensbezwaarde te worden in Turkije bestaat niet en wordt trouwens door Amnesty International aangeklaagd in een Public Statement van 14/05/2013:

"Despite this, three European states, Armenia, Azerbaijan and Turkey still do not provide for this right. It is high time that they do so."

Het CGVS aanvaardt dat de verplichte legerdienst in bepaalde omstandigheden een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan vormen.

Er hoeven dus geen gewetensbezwaren te zijn om toch erkend te kunnen worden als weigeraar van de verplichte legerdienst en dus als vluchteling.

Zie in dit verband het arrest van de CCE nr. 52697 dd. 08/12/2010, onder overweging 3.11:

"En termes de requête, la partie requérante observe que l'affectation des conscrits par ordonnance en Turquie n'exclut pas la possibilité pour ces conscrits d'être envoyés dans tout le pays en ce compris au sud-est du pays. Elle poursuit son raisonnement par la production de nombreux articles de presse parus dans la presse turque pendant près de dix ans (entre l'année 2000 et l'année 2009 incluse). Ces articles constituent une sorte d'inventaire de décès, pour l'essentiel, de conscrits de l'armée turque. »

Dit arrest verwijst ook naar arresten van het EHRM dd. 09/11/2006 en 24/04/2006 waaruit afgeleid wordt:

"[...] qu'il est clairement établi qu'il existe un risque réel de peines de prison disproportionnées et d'accomplissement forcé du service militaire."

*Het CGVS verwijt verzoeker ook om nog tot 2012 in Turkije te zijn gebleven terwijl zijn dienstweigering zou dateren van 2009, dus een gebrek aan haast om het land te verlaten.

Verzoeker heeft echter het volgende verklaard (-> zie verhoorverslag pag. 3):

"Sinds mijn 18 jaar kon ik niet altijd bij mijn familie blijven, omwille van die problemen, ik ging vaak naar Istanbul om niet gearresteerd te worden, ik bleef er soms maandenlang, daarna keerde ik terug naar het dorp, maar clandestien, in het geheim. Hoelang bleef u er dan? Ik bleef er nooit lang, hooguit 10 dagen, ik kwam dan bijna niet buiten. Ik had schrik dat iemand mij zou aangeven en dat ze me opnieuw zouden komen arresteren. Ik leefde daarin angst. [...]

Ik ging met de wagen tot buiten het dorp, dan stapte ik uit en gin ik te voet naar het dorp, zodat niemand me zou zien. Met de bus of zo zou dat meer opvallen. Als u er te voet passeerde toch ook of zelfs nog meer? Ja, maar ik wachtte tot 's avonds, dan zag niemand dit nog."

Voor wat betreft zijn officieus en clandestien verblijf in Istanbul - waar hij trouwens nooit ingeschreven stond en dus niet officieel gekend was - is het zo dat hij daar ook eerder een verborgen leven leidde, doch steeds met de schrik om gecontroleerd en dus opgepakt te worden.

Na verloop van tijd raakt dergelijke persoon ontmoedigd en ziet geen toekomstperspectief op korte of halflange termijn meer en neemt dan maar andere maatregelen...

*Zo werd hij ook ingelicht, vanuit het geboortedorp waar zijn ouders verbleven, als de politie of de gendarmes gepasseerd waren.

Er zijn inderdaad 2 maal invallen geweest in het huis van de familie.

Dergelijke huiszoekingen gebeuren zeer grondig en respect voor privacy noch verbod op woonstschennis spelen dan een rol van betekenis.

Dat verzoeker dan alsnog 1 of enkele keren terugkeert om zijn familie te bezoeken zou verwondering kunnen opwekken, doch het is begrijpelijk wanneer men de omstandigheden van dergelijk bezoek in acht neemt.

Verzoeker zette dit als volgt uiteen:

"Ik heb die nachten buiten geslapen, of bij een verwant. Enkele dagen later keerde ik terug naar het dorp, ik had dan schrik. Ik ging daarna terug naar Istanbul, het is een grote stad. [...] ik wou toch nog wat langer bij familie blijven, daarom nam ik het risico dat ze konden terugkomen. Ik kwam niet buiten, anders zou ik terug aangegeven worden."

2. Politiek engagement

*Verzoeker heeft op geen enkel moment beweerd dat hij een zeer actieve militant was van de Koerdische partij BDP, wel dat hij een sympathie had voor deze partij en ook bepaalde manifestaties, zoals het Newroz-feest, bijwoonde etc...

Het CGVS neemt aanstoot aan het feit dat in de Vragenlijst onder vraag 3.3 vermeld werd dat verzoeker een sympathisant is van de Koerdische arbeiderspartij PKK.

Echter, deze Vragenlijst is bedoeld als een "instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het CGVS" en tevens staat vermeld dat hij daar "de mogelijkheid geboden wordt om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven".

Het zeer korte antwoord onder vraag 3.3 moet in dat licht bekeken worden en niet anders.

In diezelfde Vragenlijst staan trouwens (zie supra) opmerkelijke fouten die normaliter niet bij een ondervraging mogen voorkomen!

**Evenzeer zou het CGVS beter het argument van het gebruik van de Turkse taal door verzoeker, tijdens de onderhoring, en niet van het Koerdisch ongebruikt laten.*

Men kan inderdaad geenszins een activisme of een ideologische gerichtheid naar een bepaalde politieke partij verklaren vanuit het gebruik van de taal waarvan men zich bedient in het kader van een ondervraging in een asiëldossier!

In asiëlzaken gebruiken Turkse Koerden wisselend de eigen moedertaal, het Kurmanji, of het Turks. Dit blijkt uit de praktijkervaring.

Het gebruik van het Turks spreekt geenszins tegen dat verzoeker zich een Koerd voelt en dat zijn politieke overtuiging uitgaat naar een partij die de culturele en andere rechten van zijn volk verdedigt.

Verzoeker vraagt dan ook dat de Raad uitdrukkelijk hiervan afstand neemt.

Immers, verzoeker heeft voor elk mondeling verhoor de vrije keuze van de taal en zou dus zelfs het Nederlands of Frans mogen gebruiken.

Verzoeker vraagt dan ook erkend te worden als vluchteling."

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een afschrift toe van een Franstalig arrest van de Raad en een uittreksel uit het Public Statement van Amnesty International van 14 mei 2013

2.2. Wat de voorafgaande opmerkingen van verzoeker betreft, stelt de Raad vast dat de materiële vergissingen met betrekking tot de data uit de Vragenlijst werden rechtgezet en dat de duur van het gehoor of de lengte van het gehoorverslag geen maatstaven vormen voor de grondigheid waarmee het onderzoek van de asiëlaanvraag is gebeurd.

2.3. Het komt in de eerste plaats aan de asiëlzouker toe om aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij (RvS 19 januari 2005, nr. 139 515). Verzoeker zou noch het voorafgaand medisch onderzoek, noch de eigenlijke legerdienst van 15 maanden achter de rug hebben en beweert nooit te zijn ingegaan op een oproeping om zich aan te melden voor de legerdienst. De Raad stelt echter vast dat er aan de asiëlinstanties geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker ooit effectief zou zijn opgeroepen voor de legerdienst. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker zelf zich niet precies kan herinneren wanneer hij werd geconvoceerd aangezien hij hierover het volgende verklaarde: *"Ik heb een convocatie ontvangen. Wanneer? 2009. Kan u iets concreter zijn? Het was ergens in juni, denk ik."* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 13 mei 2013, p. 4). Verzoeker beweert daarna, wanneer naar de convocatie wordt gevraagd, dat hij geen persoonlijke oproeping ontving, maar dat zijn naam op een lijst van jongeren stond die op de muur van het plaatselijk café werd opgehangen (*Ibid.*, p. 4). Verzoeker verklaarde initieel dat hij geen enkel bewijsstuk had van zijn dienstweigering (*Ibid.*, p. 4). *In fine* van het gehoor verklaarde verzoeker echter dat er enveloppes werden gestuurd waarin staat dat hij wordt opgeroepen (*Ibid.*, p. 7). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zijn legerdienst niet vervuld heeft en dat dit bewezen wordt door de 'verwittiging' die zijn ouders zouden hebben ontvangen, maar dat hij dit stuk niet tijdig kon voorleggen. Verzoeker beweert dat hij wel degelijk inspanningen heeft geleverd om dit stuk te ontvangen, maar hij brengt geen enkel bewijs aan waaruit deze inspanningen zouden blijken. Nochtans gaf verzoeker tijdens het gehoor te kennen dat hij wekelijks of om de twee weken telefonisch contact heeft met zijn familie in Turkije (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker kondigde trouwens ook aan dat hij zou vragen om de kwestieuze enveloppe op te sturen (*Ibid.*, p. 7). Ter terechtzitting geeft verzoeker te kennen dat hij geen enkel document kan voorleggen. Hij beweert dat hij documenten heeft opgevraagd, maar dat *"ze er geld voor willen"*. De Raad stelt vast dat tot op heden elk begin van bewijs ontbreekt, zowel van de oproeping van verzoeker om zich aan te melden voor het vervullen van zijn dienstplicht als aangaande de beweerdde daden van vervolging vanwege de autoriteiten naar aanleiding van zijn dienstweigering. Het ontbreken van elk begin van bewijs ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.4. Naar aanleiding van de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende zijn gewetensbezwaren, stipt verzoeker aan dat hij weigert zijn legerdienst te doen maar dat niet kan worden vastgesteld dat hij een *"principiële dienstweigeraar"* zou zijn. Verzoeker vult aan dat er in Turkije geen

recht op gewetensbezwaren bestaat, hetgeen hij aantoont op grond van een public statement van Amnesty International van mei 2013 (Verzoekschrift, bijlage 4.8). Volgens verzoeker kan in dergelijke omstandigheden de loutere dienstweigering volstaan om als vluchteling te worden erkend en moet er geen sprake zijn van gewetensbezwaren om als dienstweigeraar en dus als vluchteling te worden erkend. De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van verzoeker over het gebrek aan een regeling voor gewetensbezwaarden in Turkije geen afbreuk doet aan wat hierboven in punt 2.3. werd gesteld betreffende het ontbreken van elk begin van bewijs van zijn dienstweigering. Door *a posteriori* zijn eigen verklaringen over zijn overtuiging en zijn inspanningen voor de Koerdische zaak te nuanceren en met zijn algemene betoog over de onmogelijkheid om in Turkije aan de dienstplicht te ontsnappen, slaagt verzoeker er niet in om het ongeloofwaardig karakter om te buigen van zijn verklaringen over zijn weigering om in te gaan op de oproeping voor de legerdienst.

2.5. Met betrekking tot het feit dat drie van zijn broers hun legerdienst wél hebben vervuld, oppert verzoeker dat zijn broers hun legerdienst slechts deden nadat zij werden opgepakt en dat geen van zijn broers zich vrijwillig heeft gemeld. Deze huidige beweringen van verzoeker worden echter niet geheel ondersteund door zijn verklaringen zoals die blijken uit het gehoorverslag omdat hij nergens gewag maakte van het feit dat zijn broers zouden zijn opgepakt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 13 mei 2013, p. 4). De Raad merkt verder op dat het opvallend is dat verzoekers oudere broer A. (*Ibid.*, p. 2) eveneens zou hebben geweigerd zijn dienstplicht te vervullen, maar dat hij hierover slechts bitter weinig informatie blijkt te kunnen verstrekken. Zo verklaarde verzoeker het volgende: “(...) A.(...) heeft het niet gedaan. Om welke reden? Hij wil ook niet gaan. Maar hij leeft nog in het dorp? Soms wel, maar soms in Mus, in Istanbul, hij heeft ook schrik.” (*Ibid.*, p. 4). Indien zijn oudere broer zich in een identieke situatie zou bevinden als hijzelf, zou toch van verzoeker mogen worden verwacht dat hij meer concrete informatie kan aanbrengen over diens wedervaren als dienstweigeraar. Verder bevestigt verzoeker dat zijn andere broers niet naar het Zuidoosten werden gestuurd, hetgeen zijn eventuele vrees om aldaar zijn dienstplicht te moeten vervullen ernstig relativeert. Thans verduidelijkt verzoeker dat hij nooit heeft beweerd dat elke Koerdische dienstplichtige naar het Zuidoosten zou worden gestuurd. De Raad wijst er echter op dat verzoeker dit tijdens het gehoor wel degelijk insinueerde: “jongeren zoals ik naar het Oosten worden gestuurd, in moeilijke omstandigheden in de bergen, waar de PKK is. Zij willen dat wij de PKK doden.” (*Ibid.*, p. 3). Hierbij dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker evenmin stroken met de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt enerzijds dat de toewijzing van de plaats waar men zijn dienstplicht moet vervullen louter aleatoir is (stuk 11, Landeninformatie, SRB, Turkije, Inzet van dienstplichtigen tijdens gevechten in Zuid-Oost Turkije, 5 augustus 2010, p. 5) en anderzijds dat dienstplichtigen niet worden ingezet als actieve strijders tegen de PKK (*Ibid.*, p. 11). Wat het Franstalig arrest betreft dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), stipt de Raad in de eerste plaats aan dat de verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Inhoudelijk dient te worden opgemerkt dat in voormeld arrest, in tegenstelling tot wat bij verzoeker het geval is, de dienstweigering op zich niet in twijfel werd getrokken, terwijl dit *in casu* onvoldoende bewezen wordt geacht. Verzoeker maakt bijgevolg allerm minst aannemelijk dat hij het risico loopt om te worden onderworpen aan de disproportionele straffen op dienstweigering in Turkije die in de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan de kaak worden gesteld.

2.6. Wat de vaststelling van de commissaris-generaal betreft dat het gedrag van verzoeker haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging aangezien verzoeker reeds sinds 2009 zou zijn opgeroepen voor de dienstplicht, maar tot in 2012 in Turkije is gebleven, wijst verzoeker op zijn verklaringen dat hij steeds in het geheim terugkeerde naar zijn dorp, dat hij in Istanbul niet officieel was ingeschreven en een verborgen leven leidde. Het selectief herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (*cf.* RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker blijkens zijn verklaringen in de periode tussen zijn beweerde oproeping voor de legerdienst en zijn vertrek uit zijn land van herkomst openlijk deelnam aan politieke meetings en de viering van Newroz, waar hij met de politie geconfronteerd werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 13 mei 2013, p. 4-5), wat volgens de commissaris-generaal moeilijk te rijmen is met de door hem beschreven verborgen levensstijl. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

2.7. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de uitdrukkelijke vraag naar zijn eventuele activiteiten voor een (politieke) organisatie enkel vermeldde dat hij sinds 2009 sympathisant was van de Koerdische Arbeiderspartij PKK (stuk 7, Vragenlijst DVZ, 20 augustus 2012, p. 2-3). Ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter te hebben deelgenomen aan politieke bijeenkomsten van de BDP die hij blijkbaar als enige Koerdische partij beschouwt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 13 mei 2013, p. 5). Verzoeker tracht zijn uiteenlopende verklaringen te rechtvaardigen door te wijzen op de doelstelling van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch dit ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om correcte gegevens te verstrekken over zijn politieke activiteiten. Deze uiteenlopende verklaringen over de diepgang van zijn engagement, doen eveneens afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.8. Verzoeker vraagt de Raad om afstand te nemen van de overwegingen uit de bestreden beslissing aangaande zijn magere Koerdische bewustzijn omwille van het feit dat hij het Kurmançi niet voldoende beheerst. Volgens verzoeker kan men zijn activisme niet afmeten aan de hand van de taal die men spreekt. Verzoeker dient te worden bijgetreden dat de taal die men spreekt in het algemeen niet als maatstaf kan worden gebruikt om de ideologische achtergrond te bepalen, maar in dit specifieke geval kon de commissaris-generaal op grond van de verklaringen van verzoeker over zijn moedertaal, het gebruik ervan in zijn dorp en het feit dat hij aangaf deel te nemen aan manifestaties ter promotie van de Koerdische identiteit en cultuur, terecht vraagtekens plaatsen bij zijn beperkte kennis van de Koerdische taal. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.9. De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen over het bezoek van de gendarmes bij hem thuis in 2010 en 2011, waarbij hij op spectaculaire wijze zou zijn ontsnapt, onmogelijk te rijmen zijn met zijn initiële verklaringen dat hij ten tijde van deze invallen in Istanbul verbleef. Deze tegenstrijdigheid over elementen die de kern van zijn asielaanvraag betreffen, bevestigen de ongelooftwaardigheid van zijn relaas.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

"Het CGVS stelt dat er geen reëel risico is op ernstige bedreiging van het leven of de persoon...in de zin van art. 48/4 §2,c Vreemdelingenwet.

Tevens wordt verwezen naar Istanbul, liggend in West-Turkije, plaats waar verzoeker het merendeel van zijn tijd verbleef.

Argumentatie:

Het CGVS verwijst naar het Cedoca-rapport, getiteld: De actuele veiligheidssituatie, waarvan de meest recente up-date dateert van 09/10/2012.

Het is vooreerst nuttig te citeren uit datzelfde rapport:

(...)

"Burgers zijn in principe geen doelwit in dit conflict. [...] Niettemin zijn er in de marge van dit conflict occasioneel burgerdoden te betreuren. Sinds de opgelopen spanningen in Turkije na juli 2011 en de toegenomen aanvallen van de PKK is er een toename van het aantal burgerslachtoffers in Turkije. Alleen al in de eerste 3 weken van september 2011 vielen 18 burgerdoden en 54 gewonden. De meeste doden vielen tijdens bomaanslagen van de PKK die gericht waren tegen politiedoelwitten en waarbij burgerdoden als collaterale schade werden beschouwd. Ook werden burgers sinds juli 2011, meer dan in de voorgaande jaren, het slachtoffer van ontvoeringen."

Tevens werd verwezen naar een luchtaanval op 29/12/2011, waarbij 35 burgers werden gedood. Het CGVS verwijst nog naar andere rapporten waar ook cijfers van een aantal burgerdoden worden vermeld.

- pag. 30: voor wat betreft landmijnen:

"Burgers lopen ook een risico door de ontploffing van landmijnen [...]"

Hierbij wordt opnieuw verwezen naar rapporten met cijfers.

In het "Turkey 2010 Progress Report" dd. 09/11/2010 van de Europese Commissie, werd ook duidelijk verwezen naar dit probleem:

"Landmine clearing at the border areas continues to be a priority. [...] Further actions are needed to demine border areas in the country, [...]"

Het is duidelijk dat landmijnen, of ze nu door de PKK of door het Turkse leger zijn geplaatst, een voortdurende bedreiging vormen, voornamelijk voor de burgers in de betreffende streken.

Het is cynisch te spreken van collateral damage.

Het voornoemde jaarlijks Progress Report van de Europese Commissie bespreekt de situatie in het zuidoosten van Turkije, weliswaar in beperkte mate en vermeldt ook nog andere problemen:

- Het probleem van de dorpswachters:

"No steps have been taken in addressing the problem of village guards, who are paid and armed by the State." (Progress Report 2010)

Er is blijkbaar geen vooruitgang in 2012:

"No steps were taken to dismantle the village guard system, a paramilitary force of more than 45.000 paid and armed by the State, and there is no comprehensive plan to do so. "

- Meer algemeen, volgens het rapport van 2012:

"Terrorist attacks by the PKK, which is on the EU list of terrorist organisations, multiplied and intensified and claimed many victims. The attacks were strongly condemned by the EU.

There has been a worrying increase in kidnappings of security personnel and civilians, including elected politicians.

The high number of arrests and detentions in the context of operations against the Union of Communities of Kurdistan (KCK), the alleged urban wing of the PKK, led to serious tension. [...]

Newroz ceremonies were restricted to only one day. In many provinces, there were violent incidents and clashes with security forces. [...]

Overall, there was no progress towards a solution as regards the Kurdish issue. [...]"

Met andere woorden wordt hetzelfde herhaald in het Algemeen Ambtsbericht Turkije van februari 2012 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland:

"Sinds medio augustus 2011 viel een sterke toename van PKK-geweld te constateren. Daarbij zijn tientallen doden en gewonden gevallen. Het geweld vond plaats in het zuidoosten van Turkije, maar ook elders en was gericht tegen militairen, politie en gendarmerie, maar ook tegen burgers. De regering sloeg daarbij hard terug met militaire en juridische middelen." (—> zie pag. 16 onder

2.3.1)

Inzake de veiligheidssituatie schrijft dit ambtsbericht:

"In de verslagperiode is de algemene veiligheidssituatie in sommige landelijke gebieden in Zuidoost-Turkije verslechterd als gevolg van voortdurende confrontaties tussen de PKK en de Turkse strijdkrachten." (—> zie pag. 19 onder

2.4.2)

Plaatselijk worden er veiligheidsmaatregelen afgekondigd, meestal in de vorm van extra checkpoints en identiteitscontroles. De landmijnen vormen een ernstig veiligheidsprobleem zowel voor het militaire personeel als voor de burgers.

Er zijn in dezelfde verslagperiode heel wat massale processen op gang gezet tegen rebellen, Koerdische activisten, politici van de BDP etc..

Het bieden van hulp aan PKK-strijders in de vorm van onderdak, voedsel en kledij is - ingevolge de antiterrorismewet - strafbaar.

De autoriteiten zullen alles in het werk stellen om personen die zich hieraan schuldig maken te vervolgen.

Koerdische gevangenen hebben in februari en september 2012 over gans Turkije hongerstakingen op touw gezet als protest tegen de weigering van het Turkse regime om het bezoek van de raadsmanen aan Abdullah Ocalan toe te laten. (-> zie Annual Report 2013 van Amnesty International)

Een beperkte opsomming van terroristische incidenten in 2012 werd gegeven in het Country Report on Terrorism 2012 van het Department of State USA.

Volgens een Turkse mensenrechtencommissie zouden er in de laatste 10 jaar 934 zelfmoorden zijn geweest in het Turkse leger.

In maart 2011 was er een beperkte manifestatie van familieleden in Ankara om gerechtigheid te vragen en gedegen onderzoek van de individuele voorvallen.

Zie in dit verband ook de informatie in info-Turk nr. 416 waar 2 gevallen worden besproken van zelfmoorden in het leger die onopgelost bleven.

Deze informatie is belangrijk in het licht van het algemeen wantrouwen dat Koerdische dienstplichtigen hebben wanneer zij opgeroepen worden om dienst te lenen in het Turkse leger.

Het is nuttig hier te verwijzen naar een recent arrest CCE nr. 96333 dd. 31/01/2013, arrest dat de negatieve beslissing van het CGVS vernietigde op basis van volgende overwegingen:

"5.5 Le Conseil constate pour sa part que la partie défenderesse ne renvoie pas aux passages de la documentation versée au dossier administratif qu'elle juge pertinents pour fonder sa décision. Or, les différents articles faisant état de plusieurs suicides de conscrits kurdes paraissent peu conciliables avec les informations contenues dans le document intitulé «SRB. Turquie. Le service militaire en Turquie» (dossier administratif, pièce 19, farde « Information des pays [sic] »). En outre, bien que ce document ait été mis à jours en avril 2012, les sources mentionnées dans le chapitre relatif aux discriminations à rencontre des Kurdes paraissent plus anciennes que les documents annexés à la requête.

5.6 Quant au risque d'être amené à se battre dans le Sud-Est de la Turquie, la partie requérante reproduit dans sa requête divers passages de la documentation à laquelle l'acte attaqué renvoie de manière générale et dont le contenu invite à nuancer l'analyse de la partie défenderesse sur cette question. A l'instar de la partie requérante, le Conseil constate qu'une attribution aléatoire du lieu d'affectation des conscrits ne permet aucunement d'exclure que des conscrits kurdes soient envoyés dans le Sud-Est de la Turquie, comme c'était le cas de l'ami du requérant qui est mort à Bitlis. Par ailleurs, la circonstance que des conscrits ne se voient pas confier des missions offensives n'exclut pas davantage qu'ils soient amenés à combattre le PKK. Enfin, la partie requérante dépose divers articles attestant la recrudescence récente des combats. »

Dan is er het Algemeen Ambtsbericht Nederland van augustus 2009 dat als volgt besloot :

"Hoewel niet gesproken kan worden van samenhangende militaire operaties van de PKK jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van het land, maar van een guerilla, kan in zijn algemeenheid worden gesteld dat volgens de criteria van de Raad van State in het zuidoosten van Turkije sprake is van een binnenlands gewapend conflict."

(—>■ zie art. 48/4§2c Vreemdelingenwet)

Opdat voornoemd art. 48/4 van toepassing zou zijn is het niet noodzakelijk zo dat de burgers zelf moeten gevisieerd worden.

Het volstaat dat de burgers ernstig bedreigd kunnen worden in hun leven of hun fysieke integriteit.

Om zich een beeld te vormen van de dagelijks weerkerende bedreigingen voor burgers kan men kennis nemen van informatie en rapporten van:

- TIHV, Daily Human Rights Report :

Zie opsomming voor de week van 22-28.12.2012:

(12/170) Home raids in Ankara Province (12/171) Excessive use of force by law enforcement officers

(12/172) Extra-judicijl killing in Diygrbakir Province (12/176) Home raids in Adana Province (12/177)

Home raids in Hakkâri Province

- Zie de informatie in Info-Turk, bulletins 408, 409, 411 :

- Bulletin 408 : « Un soldat a été tué jeudi et onze autres ont été blessés. »

"Displaced villagers unwilling to return for fear of more clashes"

- Bulletin 409:

Un procureur d'une zone kurde... grièvement blessé mercredi dans une attaque par le PKK et décédé jeudi (il s'agit du Procureur Général de la ville de Ovacik, province de Tuncelij.

Mardi, dix soldats ont été tués dans l'attaque de leur convoi.

- Bulletin 411 :

" At least 41 people have been taken into custody in the provinces of Van, Igdir and Mercin.

" Au moins 25 rebelles salafistes soutenus par la Turquie auraient été tués jeudi 22 novembre à Serekanié dans des combats avec les forces armées kurdes, et au moins 20 autres ont été blessés (il s'agirait ici d'un passage de groupes paramilitaires ayant l'intention d'aller lutter contre le régime en Syrie).

«Hunger strikers were in their 68th day of a collective hunger strike when they stopped on Sunday after a call from the PKK leader... »

"Kurdish artist Sirwan Perwer joins hunger strike.

"Laila Zana begins hunger strike in parliament (il s'agit d'une députée de Diyarbakir qui lutte pour la cause kurde au parlement)

« Osman Baydemir et des députés du BDP se joignent aux grévistes de la faim.

- Zie ook de résumé van rapport International Crisis Group, Turkey : The PKK and the Kurdish settlement, septembre 2012 :

“Turkish - Kurdish conflict is becoming more violent with more than 700 dead in 40 months, the highest casualties in 13 years. Prolonged clashes with militants in the south-east, kidnappings and attacks on civilians suggests hardliners are gaining the upper hand in the insurgent PKK...

The government has zigzagged in its commitment to Kurds' rights...

Contradictory signals have also come from the Kurdish movement, including leaders of legal factions and the PKK...” (Info-Turk nr. 409).

In dit bestek werd enkel een simpele oplijsting gemaakt van incidenten, doch ze is van aard de CEDOCA-rapporten tegen te spreken en zelfs te invalideren.”

Verzoeker voegt een aantal rapporten over de veiligheidssituatie in Turkije en een afschrift van een Franstalig arrest van de Raad toe aan zijn verzoekschrift.

2.12. Voor zover verzoeker met zijn betoog wil aantonen dat hij als dienstweigeraar in Turkije een verhoogd risico loopt om het leven te laten of te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, waarbij hij verwijst naar informatie over zelfmoorden in het leger en een Franstalig vernietigingsarrest (Verzoekschrift, bijlagen 4.7 en 5) merkt de Raad op dat bij de bespreking van het eerste middel gebleken is dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn hoedanigheid van dienstweigeraar aannemelijk te maken. Dienvolgens kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, §43, <http://curia.europa.eu>). Met zijn met uittreksels uit mensenrechtenrapporten gestoffeerde betoog over de incidenten in het Zuidoosten van Turkije (Verzoekschrift, bijlagen 4.1 tot 4.6) slaagt verzoeker er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal te vitiëren. De gewelddadige incidenten in het Zuidoosten van Turkije, die ook werden besproken in de informatie van de commissaris-generaal die aan het administratief dossier werd toegevoegd, zijn gericht tegen militaire- en politiedoelwitten waarbij burgerdoden als collaterale schade worden beschouwd (stuk 11, Landeninformatie, SRB, Turkije, De actuele veiligheidssituatie, 9 oktober 2012, p.28). Er kan bijgevolg geen gewag worden gemaakt van willekeurig geweld tegen burgers. De aanwezigheid van landmijnen vormt in dit verband evenmin een doorslaggevende indicator. Het Algemeen ambtsbericht van 2009, waarvan verzoeker een fragment citeert, kan onmogelijk worden gebruikt om de actuele veiligheidssituatie in het Zuidoosten van Turkije te evalueren aangezien de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd van recentere datum is. Verzoeker bevestigt trouwens met zijn oplijsting van recente incidenten de conclusie van de commissaris-generaal dat er weliswaar sprake is van confrontaties tussen het leger en de PKK in het zuidoosten van Turkije, maar dat er voor burgers, ondanks het feit dat er af en toe burgerslachtoffers vallen, geen reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN